

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Плевен, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

при участието на секретаря НИКОЛАЙ В. ДИМИТРОВ
като разгледа докладваното от СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ Гражданско дело № 20234400100246 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена на 29.03.2023 г. искова молба /ИМ/ от „Кей Би Си Банк България“ /предишно наименование „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, гр. София, ЕИК ***** чрез пълномощника му юрисконсулт П. Д. против И. Д. К., гражданин на Великобритания, с посочен настоящ адрес в гр. Плевен, с която е предявени осъдителни иски общо за сумата от 65 925,36 лв.

С исковата молба Съдът е сезиран с обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 430 вр. чл. 432 от ТЗ вр. чл. 79 ал. 1, чл. 86 и чл. 92 от ЗЗД, предявени от „Обединена българска банка“ АД, гр. София, ЕИК ***** в качеството на правоприменик на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, гр. София, ЕИК ***** против И. Д. К. за осъждане на ответницата да заплати на Банката - ищец общо сумата от 65 925,36 лв., от която:

-сумата от 56 172,69 лв., представляваща изискуема главница, от която 11 079,20 лв. редовно падежирали главници за периода от 15.11.2020 г. до 15.03.2023 г. вкл. и 45 093,49 лв., предсрочно изискуема главница към 30.03.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на делото - 29.03.2023 г. до окончателното изплащане на вземането,

-сумата от 8 313,19лв., представляваща редовна възнаградителна лихва, начислена за периода от 15.11.2020 г. до 15.03.2023 г. вкл.,

- сумата от 131,52 лв., представляваща редовна възнаградителна лихва върху предсрочно изискуемата главница,начислена за периода от 15.03.2023 г. до 29.03.2023 г. вкл.,

-сумата от 1 307,96лв., представляваща обезщетение за забава, начислено за

периода от 15.11.2020 г. до 29.03.2023 г.

С определение от 18.05.2023 г. по делото на основание чл. 227 от ГПК съдът е конституирал в производството като ищец „Обединена българска банка“ АД, гр. София, ЕИК ***** в качеството на правопреемник на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, гр. София, ЕИК *****.

ТВЪРДЕНИЯ В ИСКОВАТА МОЛБА :

В ИМ Банката - ищец твърди, че на 28.11.2013 г. между Банката и ответницата е сключен договор за студентски кредит, наричан за краткост Договора, по силата на чл. 1.1 от който Банката, в качеството на кредитодател е предоставила на ответницата, в качеството кредитополучател кредит в размер на 59 163,83 лв., който е усвоен от кредитополучателя, тъй като е отпуснат целево за заплащане на 11 бр. такси за обучение на кредитополучателя, всяка една в размер на 5 378,53 лв.. Твърди се, че кредитът е усвоен поетапно от ответницата през договорения гратисен период от 28.11.2013 г. до 15.02.2020 г.

Твърди се, че съгласно чл. 4.2 и чл. 4.4 от договора кредитополучателят ползва гратисен период от 75 месеца, считано от датата на сключване на договора до 15.02.2020 г. , през който не дължи плащане на главница и лихва по кредита, но Банката начислява лихва върху усвоената част от кредита съгласно действащият погасителен план. Твърди се, че съгласно Договора срокът за ползване и издължаване на кредита е до 15.02.2030 г., като падежа на първата вноска по кредита е 15.03.2020 г. Твърди се, че съгласно чл. 3.1 от Договора за ползвания кредит кредитополучателят се е задължил да заплаща на Банката фиксирана годишна лихва в размер на 7 %, а съгласно чл. 3.2 от Договора страните са постигнали съгласие при забава на плащането на дължими суми по кредита кредитополучателят да заплаща на Банката лихва за забава в размер на основния лихвен процент /ОЛП/ + 10 пункта върху забавената сума за времето на забавата до окончателното заплащане на забавеното задължение. Твърди се, че кредитът е следвало да бъде погасяван съгласно погасителен план, неразделна част от договора, подробно описан в чл. 4.8 от Договора, както следва: 120 равни анюитетни месечни вноски, всяка една в размер на 897,87 лв., дължими на 15-то число на съответния месец, считано от 15.03.2020 г. до 15.02.2030 г.. Твърди се, че Банката е изпълнила всички свои задължения по Договора, но е налице неизпълнение на задълженията на ответницата в качеството на кредитополучател, изразяващи се в липса на доброволно изпълнение на задълженията за заплащане на месечните погасителни вноски. Твърди се, че с оглед настъпване на падежите на всяка от 29 – те последователни погасителни вноски през периода от 15.11.2020 г. до 15.03.2023г. вкл. за Банката е възникнало правото по чл. 6.2 от Договора да обяви кредита за предсрочно изискуем поради неплащане от страна на кредитополучателя на посочените последователни месечни вноски.

С ИМ се прави изявление на стр. 4 от ИМ с връчването на ИМ да се счита, че е упражнено правото на Банката по чл. 6.2 от Договора да обяви вземането по Договора за кредит за предсрочно изискуемо и се обосновава правният интерес от предявяване на обективно съединените осъдителни иски.

ТВЪРДЕНИЯ И ВЪЗРАЖЕНИЯ ОТ ПИСМЕНИЯ ОТГОВОР :

В срока по чл. 131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на ИМ от назначения на ответницата особен представител адвокат Е. П. от ПлАК, след като ответницата е била призована по реда на чл. 48 ал. 1 от ГПК чрез публикация в ДВ.

В отговора на ИМ особеният представител изразява становище за неоснователност на предявените искове, като счита претендираните суми за недължими. Оспорва се надлежното обявяване на кредита за предсрочно изискуем, изтичането на гратисния период, прави се възражение за недължимост на възнаградителна лихва и обезщетение за забава за един и същи период, прави се възражение за нищожност на договора за студентски кредит поради сключването му в противоречие със закона – чл. 143 и сл. от ЗПК и като съдържащ неравноправни клаузи, чл. 10 ал. 1 от ЗПК и др.. Прави се възражение за нищожност на клаузата на чл.4.4 от договора поради това, че води до капитализация на неизискуемата лихва към неизискуемата главница, при което се увеличава размера на главницата по кредита и се достига до анатоцизъм чрез начисляване на лихви върху лихви.

Наред с това се поддържа, че клаузата е сключена в нарушение на чл. 143 т. 10, т. 12 и т. 19 от ЗЗП и неравноправна, тъй като се налагат на потребителя по-тежки условия чрез капитализиране на лихвите и превръщането им в нова главница.

Позовавайки се на Съображение 31 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на ЕП и Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредит и разпоредбите на чл. 10 ал. 1 и чл. 11 ал. 2 от ЗПК се прави възражение, че клаузите на договора не са изготвени в законоустановения шрифт не по-малък от 12 и само на това основание договорът е нищожен изцяло. Прави се възражение, че ищецът не е приложил доказателства, че не са налице хипотезите на чл. 8 от Договора, при които се активира държавната гаранция и сумите не се дължат от кредитополучателя.

По-конкретно с отговора на ИМ особеният представител на ответницата прави следните възражения:

-Възразява, че не са настъпили предвидените в договора и закона предпоставки за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, като се възразява, че не са настъпили обективните факти, обуславящи настъпване на предсрочната изискуемост съгласно т. 18 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСТГК на ВКС.

-Възразява, че към ИМ не са представени доказателства за изтичане на гратисния период, така както е уреден в разпоредбата на чл. 23 ал. 1 и ал. 2 от ЗКДС, по време на който кредитополучателят не дължи плащане на главницата и лихвите по кредита, тъй като липсват доказателства кога е датата на последния държавен изпит на ответницата или защита на дипломна работа съгласно учебния план за съответната специалност за да се направи извод извод кога кредитополучателката е следвало да започне да погасява кредита с месечни вноски, дължими на 5 – то число.

- Възразява се, че по делото не са представени доказателства ответницата да е уведомена лично за настъпване на условията, даващи на Банката право да обяви кредита за предсрочно изискуем преди подаване на ИМ и се възразява връчването на ИМ на особения представител да може да породи тези правни последици. Твърди се, че връчването на изявлението на кредитора на особения представител не може да се приравни на връчване на длъжника, тъй като е невъзможно особеният представител да извърши фактическите действия по довеждане на волеизявлението на кредитора до знанието на длъжника. Посочва се, че особеният представител е ограничен в правомощията си до процесуалното представителство на ответницата по делото и няма правомощия да получава материално-правни изявления.

-Алтернативно се прави възразение, че дори да се приеме, че вземането става изискуемо с връчване на волеизявлението на кредитора едновременно с връчване на ИМ, то към датата на подаване на ИМ вземанията не са изискуеми.

- Възразява, че по отношение на претенцията за договорена възнаградителна лихва и при предсрочна изискуемост на кредита следва да бъде съобразено, че липсва основание за формиране на договорна лихва с възнаградителен характер, тъй като кумулирането на две обезщетения за забава за един и същи период би довело до неоснователно обогатяване на кредитора, което правния ред не допуска. Позовава се на т. 2 от ТР № 3/2017 г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСТГК на ВКС съгласно която от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи само в размер на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума /главницата/ и законната лихва върху нея за този период.

- Възразява, че клаузите на Договора, с които е уговорена възнаградителна лихва по кредита са нищожни, като сключени в противоречие със закона и добрите нрави.

- Възразява, че клаузата на чл. 4.4 от Договора води до анатоцизъм по смисъла на разпоредбата на чл. 10 ал. 3 от ЗЗД и нарушава разпоредбите на чл. 143 т. 10, т. 12 и т. 19 и чл. 146 от ЗЗП.

-Възразява, че Договорът е сключен в нарушение на чл. 10 ал. 1 от ЗПК,тъй като е изготвен с шрифт по-малък от 12.

- Възразява, че не е установено по делото отсъствие на хипотезите на чл. 8 от Договора, при които кредитополучателят не дължи връщане на парите.

СЪОБРАЖЕНИЯ НА СЪДА :

От представените към ИМ писмени доказателства безспорно се установява,че на 28.11.2013 г. между „Райфайзенбанк България“ ЕАД, гр.София като кредитор и И. Д. К., гражданин на Великобритания,като кредитополучател е сключен договор за студентски кредит /л. 11-17/,който е изготвен на български и английски език. Съгласно чл.1.1. Банката предоставя на кредитополучателя кредит в размер на 59163,83 лв. с цел заплащане на 11 бр.такси за обучение, всяка в размер на 5 378,53 лв., като в чл. 1.2 е

уговорено, че окончателният размер на кредита се определя от сумата, усвоена от кредитополучателя до изтичане на срока в чл. 4.2. В чл. 2.1 от договора е предвидено, че същият е с краен срок за погасяване на кредита 15.02.2030 г., а съгласно чл. 2.2. кредитополучателят може да усвоява суми по кредита два пъти в рамките на една учебна година, но не по-късно от последната дата на заплащане на таксата за обучение за съответния семестър.

В чл. 2.5.1 е уговорено, че всички суми по отпуснатия кредит се превеждат от Банката директно по посочена банкова сметка на Медицински Университет, гр. Плевен. Съгласно чл. 3.1 от договора за ползвания кредит кредитополучателят заплаща на Банката фиксирана годишна лихва в размер на 7 %, която се начислява от датата на усвояване на сумата по кредита на база 360 дни годишно за ползване на всяка сума по кредита при 30 дни в месеца и 360 дни в годината, вкл. първия и без последния ден от този период.

В чл. 3.2 е уговорено, че при забава в плащането на дължими суми по кредита, кредитополучателят дължи на Банката лихва за забава в размер на основния лихвен процент /ОЛП/, увеличен с 10 пункта годишно върху забавената сума – вноски или част от вноски за времето на забавата до окончателното изплащане на забавените задължения. Съгласно чл. 4.1 крайният срок за погасяване на всички дължими по договора суми – главница, лихва, евентуална лихва за забава е 15.02.2030г. В чл. 4.2 и чл. 4.3 е постигната договореност, че при погасяване на кредита кредитополучателят ползва гратисен период 75 месеца, считано от датата на сключване на договора до 15.02.2020 г., по време на който не дължи плащане на главницата и лихва по кредита.

Съгласно чл. 4.4 от договора по време на гратисния период Банката начислява лихва върху усвоената част от кредита, като начислената лихва се капитализира годишно. В чл. 4.5 е предвидена възможност за удължаване на гратисния период по чл. 4.2 при посочени в договора предпоставки. Съгласно чл. 4.8 от договора кредитът следва да бъде погасен на 120 равни анюитетни вноски, дължими на 15 –то число на съответния месец, считано от 15.03.2020г. до 15.02.2030г., всяка една в размер на 897,87 лв., съгласно погасителен план, неразделна част от договора. Представен е погасителен план на осн.чл.4.8., подписан от двете страни по договора, в който начислената по време на гратисния период лихва върху усвоената част от кредита е капитализирана към главницата веднъж годишно, съгласно чл.4.4./л.16-21от делото /, посочени са падежите на 120-те месечни вноски, всяка в размер на 897,87лв.

В чл. 6 са описани хипотезите, при които Банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем, като една от тях, съгласно чл. 6.2 е неплащане от страна на кредитополучателя на 3 последователни погасителни вноски.

Безспорно е по делото с оглед изисканата справка от дирекция “Миграция” към ОД на МВР Плевен /л. 56/, че ответницата И. Д. К., гражданин на Великобритания е била със статут на продължително пребиваване със срок на пребиваване до 07.03.2021 г., напуснала е страната на 18.05.2019г. през ГКПП - Аерогара София и няма отразено нейно влизане след този момент.

По въпроса за Предсрочната изискуемост на кредита .

В исковата молба ищецът заявява ,че именно с нея упражнява и правото си да обяви предсрочна изискуемост на кредита ,като твърди ,че към датата на подаване на исковата молба е налице неизпълнение на задължението на кредитополучателя да заплати 29 последователни погасителни вноски , дължими за периода от 15.11.2020г.до 15.03.2023г. ,като към исковата молба е приложено и изрично писмо за обявяване на предсрочната изискуемост с изх. № 001-16884/29.03.2023г.

Плевенски окръжен съд намира ,че предсрочната изискуемост на цялото задължение по договора за кредит действително е обявена от кредитора на длъжника чрез връчването на препис от исковата молба и приложеното към нея изрично писмо за обявяването на тази предсрочна изискуемост ,на назначения при условията на чл. 48, ал.2 от ГПК особен представител на ответника – адв.Е. П. . В т.вр. съдът се позовава на известната му съдебна практика в това отношение - вж. Решение №198/ 18.01.2019г. на ВКС по т.д. № 193/ 2018г. , I т.о. ,докладчик съдия К. Г.,където пряко разглежданият въпрос е свързан с обявяването на предсрочна изискуемост на задълженията по договор за кредит и в което е прието ,че „ връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно ,ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици „, Тъй като в конкретния случай въпросното връчване на книгата на особения представител е извършено на 07.09.2023г. , то съдът приема ,че именно на тази дата е извършено и надлежното уведомяване на длъжника за това, че кредиторът обявява предсрочната изискуемост на целия кредит.

В експертното заключение на в.л. П. М. е посочено съответно в таблица № 6 и таблица № 7 ,че към датата на исковата молба- 30.03.2023г. просрочените неплатени на падежа погасителни вноски са 29 на брой като първата просрочена погасителна вноска е от 15.11.2020г. , а последната 29 –та погасителна вноска е била дължима на 15.03.2023г. Посочено е също така ,че след датата на подаване на исковата молба няма постъпили суми за погасяване на задължението по договора за кредит ,поради което към датата на обявяване на целия кредит за предсрочно изискуем просрочените вноски вече се явяват 34.

В т.см. очевидно е налице условието на чл.6.2 от договора за кредит според което неплащането от страна на кредитополучателя на три последователни погасителни вноски е основание за Банката –кредитор да обяви кредита за предсрочно изискуем.

По въпроса за нищожност на отделни клаузи от договора за кредит или на целия договор за кредит .

При представените по делото доказателства и изяснена фактическа обстановка ,съдът приема , че между страните е сключен договор за студентски кредит в полза на физическо лице - студент ,с цел плащане на семестриални такси при обучение в университет. Този вид договори са регулирани от Държавата с нормите на Закона за кредитиране на студентите и

докторантите /ЗКСД/.Изрично в чл.17 ал. 5 на ЗКСД е предвидена закрила на кредитополучателя като потребител срещу неравноправни клаузи,като съгласно тази разпоредба за договора за кредит по този закон се прилагат и разпоредбите на чл. 143 - 148 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Съгласно чл.17 ал.6 ЗКСД,когато не са спазени изискванията на ал. 1 и 4 и на чл. 18, ал. 3 , както и изискванията за задължителните реквизити на договора за кредит, предвидени в типовия договор по чл.7 , договорът за кредит е недействителен.В чл.17 ал.7 ЗКСД е предвидено,че в случай на недействителност на договора за кредит кредитополучателят е длъжен да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви, такси или други разходи.

Ответницата И. Д. К. е физическо лице,получател на финансова услуга по договор с търговец, сключил договора в рамките на търговската си дейност,като получената финансова услуга е за заплащане на семестриални такси за обучението ѝ по специалността „Медицина“към МУ Плевен.Финансовата услуга не е предназначена за извършване на търговска или професионална дейност, поради което следва да се приеме, че ответницата има качеството на потребител по смисъла на § 13 т. 1 от ЗЗП и съдът служебно дължи произнасяне относно наличието на неравноправни клаузи в процесния договор за студентски кредит от 26.02.2014г.

В т.вр. съдът намира за основателно направеното от особения представител на ответника възражение за нищожност на клаузата на чл. 4.4 от договора,в частта и , предвиждаща,че начислената през гратисния период лихва се капитализира годишно.

Тази клауза е нищожна ,като противоречаща на закона-чл.10 ал.3 ЗЗД и не поражда действие.Категорична и непротиворечива е практиката на ВКС,че уговорката в договор за кредит или доп.споразумения към него за прибавяне към размера на редовната главница дори на просрочени задължения за лихви, върху които се начислява възнаградителна лихва, представлява анатоцизъм по смисъла на чл. 10,ал. 3 ЗЗД, който е допустим само при уговорка между търговци на основание чл.294,ал. 1 ТЗ,каквото качество кредитополучателят няма. Клаузата е нищожна, доколкото олихвяване на просрочени лихви не е допустимо от закона, освен при изрично предвиден в наредба на БНБ ред и механизъм. В този смисъл са: решение на ВКС №50053 от 18.07.2023г. по т.д. №614/2022г.,Пт.о. решение на ВКС №66/29.07.2019г.по т.д.№1504/2018г.П т.о.,ТК;решение на ВКС №30/20. 05. 2020г.по т.д.№739/2019г.,I т.о.,ТК;решение на ВКС №112/28.10.2020г.по т.д.№2029/2019г.,I т.о.,ТК.и много други.

Още повече ,че в конкретния случай дори не се касае за прибавяне /капитализиране / на просрочени лихви , а на възнаградителни лихви ,които са с ненастъпил падеж , доколкото през уговорения гратисен период техния падеж не настъпва , през него те не са станали дължими.

Така договорената капитализация на изтекли лихви към главницата,съгласно чл.4.4 от договора противоречи и на императивната норма на чл. 24,ал.1 ЗКСД,съгласно която общият размер на задължението на

кредитополучателя след изтичане на гратисния период включва:1. главницата, чийто размер се определя от сумата на отпуснатите средства за такси и/или издръжка; 2. лихвата, дължима от кредитополучателя за срока на договора за кредит. По аргумент за противното следва извода, че общият размер на задължението не може да предвижда и да включва начисляването на друга възнаградителна лихва върху вече капитализирана възнаградителна лихва.

В конкретната хипотеза от приетата експертиза и подписания от страните погасителен план се установява, че при формиране на претендираната от ищеца главница по време на гратисния период, към усвоената сума, предназначена за заплащане на учебни такси, веднъж годишно Банката е прибавяла и начислената възнаградителна лихва за предходния едногодишен период, върху която сума като цяло е начислявана възнаградителна лихва през последващия гратисен период. Клаузата на чл. 4. 4 от Договора за кредит се явява нищожна като договорена в противоречие със Закона. Същата противоречи на императивната разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗКСД, поради включване в изискуемата в края на гратисния период главница по кредита и на суми, които не са реално усвоени за учебни такси, а съставляват възнаградителна лихва по кредита за гратисния период.

С оглед нищожността на клаузата на чл. 4. 4 от Договора за кредит, предвиждаща капитализиране на лихва, съдът приема, че същата не следва да се взема предвид при изчисляване размера на претендираното вземане за възнаградителна лихва и на общия размер на задълженията.

С изключение на клаузата на чл. 4.4, в останалата си част договорът за студентски кредит е действителен, изготвен е в писмена форма, на български и на английски език, по ясен и разбираем начин са посочени всички параметри на договора, спазени са изискванията за задължителните реквизити на договора за кредит, предвидени в типовия договор по чл. 7. Неоснователни са направените в отговора на ответницата възражения, че на последната не е представена по ясен и разбираем начин преддоговорна информация, съгласно чл. 18 ал. 3 от ЗКСД. Не са налице предпоставките на чл. 17 ал. 6 ЗКСД за обявяване на целия договор за кредит като недействителен.

Все в т.вр. следва да се отбележи, че процесният договор за кредит е бил сключен на 28.11.2013г. с оглед на което по отношение на него не намира приложение Чл. 10. (1) (Изм. – ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) от ЗПК според който „... всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12... “. Действително не е предвидено ретроактивно действие на посочената норма на ЗПК, поради което няма основание длъжникът да се позовава на нея за да обоснове възражението си за недействителност на договора за кредит поради неспазване на това изискване за размера на шрифта. По делото беше допусната и изслушано експертно заключение на в.л. инж. К. Т. от което става ясно, че текстът на договора за студентски кредит е написан с един и същи шрифт с височина на буквите /малки и главни/ - 8.5 пункта, както и че за „погасителния план“, към договора са използвани шрифтове с различна

височина .Това ,обаче , предвид приетото по –горе ,че нормата на чл. 10, ал.1 от ЗПК в редакцията и в сила от 23.07.2014г. не е приложима към конкретния договор за кредит, не може да послужи като основание за прогласяване на целия договор за кредит за нищожен. От друга страна е безспорно ,че изискване договорът да бъде напечатан на шрифт и с размер ,който да позволява лесното му прочитане и който да не е твърде дребен за да не бъде пренебрегнат от потребителя ,не се съдържа изрично в Директива 2008/ 48/ ЕО ,която се цитира от особения представител на ответницата .

По въпроса за прилагането на чл. 8 от договора за кредит .

Отделно от това , съдът намира,че възражението на ответницата чрез нейния особен представител ,че в конкретния случай били налице условията на чл. 8 от договора за студентски кредит при наличието на които кредитополучателят не дължи връщане на сумите, а следва да се активира държавната гаранция , е неоснователно. Върху ответника пада доказателствената тежест за установяване наличието на някое от посочените в чл. 8 / от 8.1 до 8.3 / хипотези –смърт на кредитополучателя ;настъпване на трайна неработоспособност на кредитополучателя 70 или над 70 на сто за срок по -дълъг от три години от датата на инвалидизиране ; при раждане или пълно осиновяване на второ или следващо дете в рамките на пет години от изтичане на гратисния период . От страна на ответника не са ангажирани никакви доказателства за установяването на който и да било от посочените три групи положителни факти , които да изпълват хипотезата на чл. 8 от договора за кредит.

По въпроса за начисляване на възнаградителна лихва и върху предсрочно изискуемата главница .

Що се отнася до възражението на ответника ,че ако се приеме че е настъпила предсрочна изискуемост на задължението по договора за кредит , то се изключва наличието на основание за формиране на договорна лихва , имаща възнаградителен характер върху предсрочно изискуемият остатък от главницата ,съдът намира това възражение за основателно . То се основа на приетото в ТР № 3 / 2017 от 27.03.2019г. на ОСГТК на ВКС ,където се приема ,че „ Размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. Поради това не следва да се присъжда възнаградителна лихва и върху предсрочно изискуемата част на главницата по договора за кредит.“

Именно с оглед на изложените дотук съображения следва съдът да избере този вариант на експертното заключение – основно и допълнително относно останалите непогасени задължения на ответницата към банката-кредитор,който най-пълно отговаря на тях. Според съда на изложените по-горе съображения отговаря най-точно вторият вариант от допълнителното заключение на вещото лице П. М. . Според този вариант възнаградителната лихва по кредита не се капитализира, а като се приложи чл. 76, ал.2 от ЗЗД

следва ,че постъпилите суми по сметката на кредитополучателя ,които не са достатъчни да погасят лихвите разноските и главницата , следва да се отнесат за погасяване на падежирали лихви и главници ,като най-напред се погасяват разноските ,след това лихвите и най-после главницата ,като при погасяването на лихвата се погасява лихвата от гратисния период изцяло ,а не съобразно погасителния план, като се има предвид, че с обявяването на кредита за предсрочно изискуем , то и цялата натрупана възнаградителна лихва е станала изискуема.

Поради тези съображения , съдът приема ,че съдебното решение следва да бъде съобразено с втори вариант на допълнителното заключение на в.л.П. М. , като разбира се не се допуска произнасяне свръхпетитум и се имат предвид размерите на предявените отделни претенции в исковата молба , които за част от претенциите са предявени в по-малък размер от посоченото от в.л.

Поради тези съображения, Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл. 430 във вр. с чл. 432 ТЗ във вр. с чл. 24 от ЗКСД , чл. 79, ал.1 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД И. Д. К.,ЛН-***** ,гражданин на Великобритания, с дата на раждане *****г., удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС № ***** , издадено на 22.03.2016г. от МВР- Плевен, с адрес по удостоверение –гр.Плевен , ***** и с постоянен адрес – ***** , ДА ЗАПЛАТИ на „Обединена българска банка „ АД като правопреемник на „Кей Би Си Банк България „ ЕАД /преди „Райфайзенбанк България „ ЕАД/, със седалище и адрес на управление – гр.София ***** ,представявана от С. А. Г. – изп.директор и Т. В. М.- изп.директор , с адрес за призоваване и съобщения – гр.Русе ***** на „ОББ“ АД, П. Д. , следните суми ,произтичащи от сключения на 28.11.2013 г. между Банката и ответницата договор за студентски кредит, а именно :

1 .сумата 56172,69 лв. главница от която

- Сумата 11 079,20 лв. , представляваща редовно падежирали главници за периода от 15.11.2020г. до 15.03.2023г.
- Сумата 45 093,49лв.,представляваща предсрочно изискуема главница, ведно със законната лихва върху главницата , считано от датата на исковата молба- 30.03.2023г. до окончателното и изплащане.

2. Сумата 2153,93 лв. ,представляваща начислена редовна възнаградителна лихва за периода 15.08.2022г. до 15.03.2023г.

3. Сумата 1 307,96лв., представляваща начислено обезщетение за забава за периода от 15.11.2020г. до 29.03.2023г. вкл.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от „ Обединена българска банка „ АД ,като правопреемник на „Кей Би Си Банк България „ ЕАД /преди „Райфайзенбанк България „ ЕАД /,с със седалище и адрес на управление – гр.София ***** ,представявана от С. А. Г. – изп.директор и Т. В. М.- изп.директор с адрес за призоваване и съобщения – гр.Русе ***** на

„ОББ“ АД, П. Д. против И. Д. К.,ЛН-***** ,гражданин на Великобритания с дата на раждане *****г. ,удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС № ***** ,издадено на 22.03.2016г. от МВР -Плевен с адрес по удостоверение –гр.Плевен , ***** и с постоянен адрес – ***** искове на осн. чл. 430 във вр. с чл. 432 ТЗ във вр. с чл. 24 от ЗКСД ,чл. 79, ал.1 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за следните суми :

1. За разликата над 2153,93 лв., до претендираните 8 313,19лв. представляващи начислена редовна възнаградителна лихва за периода 15.08.2022г. до 15.03.2023г.
2. За сумата 131,52 лв. претендирана като начислена възнаградителна редовна лихва върху предсрочно изискуема главница от 30.03.2023г. за периода от 15.03.2022г. до 29.03.2023г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК И. Д. К.,ЛН-***** ,гражданин на Великобритания, с дата на раждане *****г. ,удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС № ***** , издадено на 22.03.2016г. от МВР- Плевен с адрес по удостоверение –гр.Плевен , ***** и с постоянен адрес – ***** , да заплати на „Обединена българска банка „ АД /правоприемник на „Кей Би С и Банк България „ ЕАД ,която е с предишно наименование „Райфайзенбанк България „ ЕАД /,със седалище и адрес на управление – гр.София ***** ,представявана от С. А. Г. – изп.директор и Т. В. М.- изп.директор, с адрес за призоваване и съобщения – гр.Русе ***** на „ОББ“ АД, П. Д., деловодни разноски ,съразмерно с уважената част на иска, в размер на 9 460 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____